

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) P. N., b) J. K.**, oba zast. Mgr. Ondřejem Faistem, advokátem, se sídlem Kamenická 1, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2016, č. j. 30 A 56/2015 – 52,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2016, č. j. 30 A 56/2015 – 52, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předchozí řízení

[1] Žalobci podali dne 10. 12. 2010 u Městského úřadu Kašperské Hory (dále jen „stavební úřad“) žádost o umístění stavby „*Rodinný dům – 2 bytové jednotky*“ na pozemku č. X, v katastrálním území K. H. Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2010 stavební úřad žádost zamítl. K odvolání žalobců žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 2. 2011 uvedené rozhodnutí zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2011 stavební úřad žádost žalobců opět zamítl a žalovaný zamítl odvolání žalobců rozhodnutím ze dne 10. 8. 2011. Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu u Krajského soudu v Plzni, který rozsudkem ze dne 13. 12. 2013 rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2011 i rozhodnutí stavebního úřadu z 2. 6. 2011 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Následně stavební úřad vydal dne 27. 11. 2014 další rozhodnutí pod č. j. 2635/2014/SU, kterým žádost žalobců opět zamítl. Žalovaný zamítl odvolání žalobců a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil rozhodnutím ze dne 23. 2. 2015, č. j. RR/224/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“). V odůvodnění žalovaný uvedl, že rozhodnou otázkou pro posouzení žádosti žalobců je soulad záměru s platnou územně plánovací dokumentací, konkrétně tedy s územním plánem obce Horská

Kvilda vydaným dne 29. 4. 2013 (dále jen „územní plán z roku 2013“), který umístění záměru žalobců v dané lokalitě neumožňuje. Žalovaný odmítl názor žalobců, že na posouzení jejich záměru má být aplikována územně plánovací dokumentace platná v době podání jejich žádosti (tj. ke dni 10. 12. 2010).

[3] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2015 opět žalobou u Krajského soudu v Plzni. Ten rozsudkem uvedeným v záhlaví zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 11. 2014 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud konstatoval, že mezi účastníky je sporná pouze otázka, zda na věc měl být aplikován územní plán z roku 2013 nebo územně plánovací dokumentace platná v době podání žádosti. Krajský soud považoval rozhodnutí žalovaného za nedostatečně odůvodněné, neboť se jasně nevypořádalo s odvolací námitkou žalobců ohledně aplikace územně plánovací dokumentace platné v roce 2010. Předně je nesprávná argumentace žalovaného pomocí poukazu na aplikovatelnost právních předpisů účinných v době rozhodování správního orgánu. Územní plán totiž není právním předpisem, nýbrž opatřením obecné povahy. Odůvodnění řešení rozhodné právní otázky uvedené v napadeném rozhodnutí tak vyznívá naprázdno.

[4] Krajský soud se dále věnoval obecnému pojednání této otázky, aby správním orgánům naznačil určité mantinely jejího dalšího řešení. Zde soud rekapituloval judikaturu, která za účinnosti stavebního zákona z roku 1976 (č. 50/1976 Sb.) přijala závěr, že v územním řízení má být aplikován územní plán platný ke dni rozhodnutí správního orgánu, nikoli územní plán, který platil v době podání žádosti o vydání územního rozhodnutí (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2016, č. j. 30 Ca 24/2005 - 36, č. 904/2006 Sb. NSS). Tento názor byl potvrzen i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 6 As 23/2006 - 98. V nyní posuzované věci však krajský soud měl za to, že tyto závěry již nelze za účinnosti nového stavebního zákona (č. 183/2006 Sb.) aplikovat. Je tomu tak proto, že tento stavební zákon v § 190 odst. 3 obsahuje přechodná ustanovení, podle nichž se nová úprava obsažená ve stavebním zákoně z roku 2006 (s uvedenými výjimkami) aplikuje pouze v řízeních zahájených po nabytí jeho účinnosti, zatímco na dříve zahájená a pravomocně neskončená řízení má být aplikován stavební zákon z roku 1976. Dle krajského soudu však je třeba vyřešit otázku, zda se má toto přechodné ustanovení analogicky aplikovat na nyní řešenou situaci, kdy v průběhu územního řízení došlo k vydání nové územně plánovací dokumentace. Pokud by pak správní orgány setrvaly na názoru, že má být aplikována nová územně plánovací dokumentace, bylo by dle krajského soudu nezbytné, aby o této skutečnosti stavební úřad vyrozuměl žalobce a umožnil jim se k této otázce vyjádřit, respektive zároveň si ujasnit, zda jde ještě o řízení o původní žádosti z 10. 12. 2010 nebo o řízení o nové žádosti.

II. Kasační stížnost

[5] Proti nadepsanému rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Uvádí, že krajský soud věc nesprávně posoudil po právní stránce, pokud měl za to, že stěžovatel nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí. Stěžovatel nepochybil, když v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na obecnou zásadu správního řízení, podle níž správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu, který tu je v době jejich rozhodování, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak.

[6] Krajský soud v napadeném rozsudku bez řádného zdůvodnění zpochybňuje ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvádí, že není zcela zřejmé, jakou územně plánovací dokumentaci mají správní orgány použít při svém rozhodování – zda územně plánovací dokumentaci platnou v době podání žádosti nebo územně plánovací dokumentaci platnou v době vydání rozhodnutí, a nutí správním orgánům myšlenku, že by se v daném případě mělo postupovat

pokračování

analogicky podle § 190 odst. 3 stavebního zákona. Územně plánovací dokumentace (územní plán) je smíšeným právním aktem a vzhledem k ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona se jedná také o jeden z podkladů pro rozhodování stavebního úřadu v územním řízení. Závaznost územního plánu je pak upravena v § 43 odst. 5 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení je pak územní plán závazný mimo jiné pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí. Při vydávání územního rozhodnutí se stavební úřad řídí mj. vydaným územním plánem. Ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) a § 43 odst. 5 stavebního zákona jsou tedy provázána a mají stejný cíl – rozhodování v území zcela jednoznačně podřídit vydanému platnému územnímu plánu. Tento postup odpovídá základním zásadám správního řízení, jež jsou uvedené v § 2 odst. 1 a 2 správního řádu. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Ao 7/2011 – 489, ze dne 6. 3. 2012, je územní plán smíšený právní akt a je možné na něj vztáhnout okamžik účinnosti a tedy i závaznosti obdobně jako je tomu u právních předpisů.

[7] Stěžovatel tedy postupoval tak, že v dané věci v souladu se zásadami uvedenými v § 2 odst. 1 a 2 správního řádu aplikoval na danou věc územní plán účinný v době vydání rozhodnutí, a to také proto, že nový územní plán neobsahoval žádné přechodné ustanovení, které by stanovilo něco jiného. Normativní právní akty, pokud dojde k jejich změně nebo zrušení, obsahují přechodná ustanovení, podle kterých pak správní orgány postupují. Pokud přechodná ustanovení neobsahují, což je případ územního plánu z roku 2013, postupují správní orgány tak, že na věc aplikují příslušný právní předpis, který je účinný v době jejich rozhodování.

[8] Stěžovatel ve své stížnosti dále uvedl i judikaturu zabývající se pro tento případ klíčovou otázkou týkající se zjištěním, který územní plán aplikuje správní orgán ve svém rozhodnutí, dojde-li v době mezi podáním žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby a rozhodnutím o této žádosti ke změně územního plánu, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 24/2011 - 79 ze dne 7. 4. 2011 konstatující, že „*pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení.*“ V rozsudku je mimo jiné také uvedeno, že „*tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení.*“ (srov. např. již rozhodnutí prvorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26).

[9] Ačkoli je tedy tato rozhodná otázka judikatorně řešena, nepostupoval Krajský soud v Plzni v souladu s konstantní judikaturou a uměle vykonstruoval problém, zda je možné tyto rozsudky na danou věc aplikovat, když byly vydány v rámci stavebního zákona z roku 1976 a nikoliv stavebního zákona z roku 2006 a snaží se zde správním orgánům vnutit myšlenku aplikace přechodného ustanovení nového stavebního zákona uvedeného v § 190 odst. 3 stavebního zákona. Toto je ovšem zcela mylná úvaha. Přechodné ustanovení stavebního zákona neřeší otázku použití toho kterého územního plánu. Uvedené přechodné ustanovení stavebního zákona pouze reguluje, podle jakého stavebního zákona (starého či nového) mají správní orgány postupovat, pokud řízení bylo zahájeno ještě za účinnosti starého stavebního zákona. Toto přechodné ustanovení je použitelné tedy pouze na tyto situace a na žádné jiné. Přechodné ustanovení je jedinečné pro každý případ, pro každý normativní právní akt. Argumentace krajského soudu dle něhož rozsudky sp. zn. 30 Ca 24/2005 a 6 As 23/2006 nejsou aplikovatelné za účinnosti nového stavebního zákona je rovněž vadná, protože uvedená judikatura vychází z obecných principů, které platí bez ohledu na účinnost toho kterého zákona, uvedená judikatura je totiž zcela v souladu s principy uvedenými ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 24/2011.

[10] Stěžovatel dále nesouhlasil s názorem krajského soudu, že žadatel musí být explicitně poučen v případě, že správní orgány budou rozhodovat podle územního plánu z roku 2013. Stavební úřad v písemnosti č. j. 02090/2014/SU ze dne 17. 10. 2014 žalobce poučil o možnosti

nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Zástupce žalobců se s obsahem spisu seznámil dne 27. 10. 2014, přičemž součástí spisu byl i přípis stavebního úřadu č. j. 02091/2014/SU ze dne 12. 9. 2014 – žádost o vydání závazného stanoviska adresovaná Městskému úřadu Sušice jako orgánu územního plánování. V této žádosti je mimo jiné uvedeno: „o vydání závazného stanoviska k výše uvedené stavbě Vás žádáme z důvodu, že pro obec Horskou Kvildu byl schválen nový územní plán.“ Součástí spisu bylo také závazné stanovisko Městského úřadu Sušice č. j. 3801/14/ZS ze dne 22. 9. 2014, ve kterém je mj. uvedeno: „výše uvedený záměr je v rozporu s ÚPD obce Horská Kvilda, kterou vydalo Zastupitelstvo obce Horská Kvilda pod č. 1/II dne 29. 4. 2013.“ Tyto písemnosti byly součástí spisu, žalobci, resp. jejich zástupce, se s nimi seznámili, a není tedy pochyb o tom, že byli srozuměni s tím, že stavební úřad bude postupovat podle nového územního plánu obce Horská Kvilda.

[11] Žalobci se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uvedených, neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejprve se zabýval námitkou, že napadené rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněno a krajský soud jej neměl rušit pro jeho nepřezkoumatelnost. K tomu Nejvyšší správní soud v obecné rovině podotýká, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 - 23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, nebo nově rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71).

[14] Při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze nepochybně vycházet také z judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že „[n]edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjištěvané, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

[15] Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci odvolatele za lichou,

pokračování

mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

[16] V doplnění odvolání ze dne 26. 1. 2015 proti rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o umístění stavby žalobci uvedli, že jejich žádost byla podána dne 10. 12. 2010, a pokud by správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a v zákonných lhůtách, musela by být posouzena podle tehdy platného územního plánu. Není vinou žalobců, že správní orgány vydaly nezákonné rozhodnutí, které bylo posléze rozsudkem Krajského soudu v Plzni zrušeno. To, že v mezidobí byl vydán územní plán z roku 2013, tedy nemůže být na újmu žalobců. Jestliže krajský soud rozhodoval podle skutkového a právního stavu, jaký zde byl v době vydání předchozího rozhodnutí stěžovatele (tj. k 10. 8. 2011), měl podle tohoto právního stavu následně rozhodovat v dalším řízení i stavební úřad. Nadto aplikace územního plánu z roku 2013 nebyla dle žalobců stavebním úřadem náležitě odůvodněna.

[17] Stěžovatel v napadeném rozhodnutí potvrdil jako správný názor stavebního úřadu, že při posuzování žádosti o umístění stavby je třeba vycházet z územně plánovací dokumentace platné v době rozhodování správních orgánů. Svůj názor opřel o § 2 odst. 1 správního řádu, z něhož dovedl, že správní orgány jsou vázány právními předpisy platnými a účinnými v době vydání jejich rozhodnutí, což žalovaný vztáhl i na územně plánovací dokumentaci. Pokud by správní orgány měly aplikovat právní úpravu platnou k jinému datu, např. ke dni podání žádosti, muselo by to vyplývat z přechodných popř. jiných zvláštních ustanovení právního předpisu. Vzhledem k tomu, že územní plán z roku 2013, který nahradil dosavadní územně plánovací dokumentaci, žádná taková přechodná ustanovení týkající se aplikace dosavadní územně plánovací dokumentace na zahájená řízení neobsahoval, stavební úřad na věc správně aplikoval územní plán z roku 2013. Pokud Krajský soud v Plzni předchozí rozhodnutí správních orgánů zrušil, rozhodoval podle skutkového a právního stavu, jaký zde byl v době vydání předchozího rozhodnutí stěžovatele, přičemž se nemohl zabývat právním stavem, který se v mezidobí změnil, což ovšem musely zohlednit správní orgány v dalším řízení. Stavební úřad pak dle stěžovatele své rozhodnutí dostatečně odůvodnil, přičemž žalobci v řízení před stavebním úřadem nenamítali nutnost postupovat podle předchozí územně plánovací dokumentace, proto stavební úřad tento postup v souladu s obecnými zásadami správního řízení nemusel zvlášť odůvodňovat.

[18] Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně uvedl, jak naložil s námitkami žalobců obsaženými v podaném odvolání, i to, proč považuje argumentaci žalobců za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, uvedl i právní úpravu, kterou se při posouzení této námítky žalobců řídil. Lze si samozřejmě představit, že odůvodnění rozhodnutí stěžovatele mohlo být argumentačně více propracované a terminologicky přesnější, ovšem tyto okolnosti nemohou mít za následek zrušení rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost. Lze samozřejmě přisvědčit krajskému soudu v tom, že územní plán je opatření obecné povahy, tedy nikoli právní předpis ve vlastním slova smyslu. Na druhou stranu ovšem stěžovatel ve svém rozhodnutí tuto skutečnost nepominul a z kontextu je zřejmé, že platná opatření obecné povahy spíše zahrnul do širší kategorie „právního stavu“ v době rozhodování správních orgánů, který je pro tyto orgány závazný, a pojem „právní předpisy“ lze v tomto směru chápat spíše jako určitou zkratku. Opatření obecné povahy ostatně (jakkoli jsou kategorií od právních předpisů ve vlastním smyslu odlišnou, srov. § 171 správního řádu) mají některé vlastnosti s právními předpisy společné, proto jsou zařazovány do kategorie smíšených správních aktů na pomezí mezi individuálními správními akty a normativními správními akty (tj. právními předpisy); srov. k tomu blíže usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2013, čj. 5 As 194/2014-36. Případný odlišný právní názor krajského soudu na řešení této právní otázky pak nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, nýbrž může vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí stěžovatele

s tím, že krajský soud v takovém případě autoritativně vysloví závazný právní názor na řešení této sporné právní otázky.

[19] Co se týče krajským soudem dovozené rozhodné otázky, která musí být v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů řešena (zřejmě aby z hlediska přezkoumatelnosti obstála), tj. zda na aplikovatelnost územního plánu lze vztáhnout § 190 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006, s tímto názorem Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. Ustanovení § 190 odst. 3 stavebního zákona řeší zcela specifickou otázku (ne)aplikace konkrétního předpisu (zákona č. 183/2006 Sb.) na řízení zahájená před nabytím jeho účinnosti. Nelze dovozovat, že by toto ustanovení zavádělo jakýsi obecný princip aplikovatelný na jakékoli předpisy, popř. i opatření obecné povahy, v rámci věcné působnosti stavebního zákona. Lze se též pozastavit nad tím, že krajský soud na jedné straně jako zcela irelevantní odmítl odůvodnění stěžovatele argumentující analogií regulace obsažené v územním plánu s právními předpisy, na druhé straně však sám vytváří konstrukci založenou na § 190 odst. 3 stavebního zákona, který se týká právě právního předpisu. Proto odůvodnění aplikovatelnosti § 190 odst. 3 stavebního zákona na situace změny územně plánovací dokumentace v průběhu územního řízení nemůže být nezbytnou podmínkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

[20] Nejvyšší správní soud se ovšem nyní nemůže vyjádřit k samotnému meritu věci, tj. zda na posuzovanou věc byl správními orgány správně aplikován územní plán z roku 2013 nebo zda bylo namíste aplikovat starší územně plánovací dokumentaci platnou v době podání žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby žalobci. Nezabýval se proto ani rozsáhlou argumentací stěžovatele k této otázce, kterou bude muset nejprve posoudit krajský soud. Pokud bylo rozsudkem krajského soudu zrušeno žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, lze se v řízení o kasační stížnosti zabývat pouze tím, zda byl závěr o nepřezkoumatelnosti správný či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 2 As 36/2006 - 102).

[21] Lze proto uzavřít, že není správný názor krajského soudu, že napadené rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[22] K otázce týkající se nedostatečného poučení žalobců o tom, že správní orgány budou rozhodovat podle územního plánu z roku 2013, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací stěžovatele, jež konstatuje: „*stavební úřad v písemnosti č.j. 02090/2014/SU ze dne 17. 10. 2014 účastníky řízení poučil o možnosti nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Zástupce žalobců se přišel s obsahem spisu seznámit dne 27. 10. 2014, kdy součástí spisu již byla písemnost stavebního úřadu č.j. 02091/2014/SU ze dne 12.9.2014 – žádost o vydání závazného stanoviska adresovaná Městskému úřadu Sušice jako orgánu územního plánování. V této žádosti je mimo jiné uvedeno: „o vydání závazného stanoviska k výše uvedené stavbě Vás žádáme z důvodu, že pro obec Horskou Kvildu byl schválen nový územní plán.“* Tato informace byla součástí spisu a součástí spisu bylo také závazné stanovisko Městského úřadu Sušice č.j. 3801/14/ZS ze dne 22. 9. 2014, ve kterém je mj. uvedeno: „*výše uvedený záměr je v rozporu s ÚPD obce Horská Kvilda, kterou vydalo Zastupitelstvo obce Horská Kvilda pod č. 1/II dne 29. 4. 2013.*“ Tyto písemnosti byly součástí spisu, žalobci, resp. jejich zástupce, se s nimi seznámili, a není tedy pochyb o tom, že byli srozuměni s tím, že stavební úřad bude postupovat podle územního plánu z roku 2013. Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než podotknout, že nejen že žalobci byli dostatečně poučeni, ale dokonce i využili svého práva a do spisu prostřednictvím svého zástupce nahlédli. Jak vyplývá ze zápisu ze dne 27. 10. 2014, zástupce žalobců Mgr. Ondřej Faist nahlédl do spisu a seznámil se závazným stanoviskem Městského úřadu Sušice, odboru výstavby a územního plánování, a musel tak vědět, že stavební záměr žalobců je v rozporu s novou územně plánovací dokumentací obce Horská Kvilda. Z toho bylo zřejmé, že stavební úřad bude v řízení aplikovat územní plán z roku 2013. Možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, popř. přizpůsobit svůj záměr regulaci vyplývající z této nové územně plánovací dokumentace, však žalobci nevyužili.

pokračování

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stavební úřad neporušil svým postupem práva žalobců, nerozhodl způsobem pro ně překvapivým a neporušil ani § 4 odst. 2 a § 4 a odst. 4 správního řádu.

IV. Závěr

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná (viz výše), a proto zrušil dle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm krajský soud opětovně posoudí jednotlivé řádně uplatněné žalobní body, bude však vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), že rozhodnutí stěžovatele není ve vztahu k odvolací námitce týkající se aplikace územního plánu z roku 2013 nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[24] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2016

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu